

KAPITEL 1

Skuespilleren Peter Branting kørte sin sølvfarvede Mercedes ind mod Stockholm fra Fagerdala på Värmdö, hvor hans sommerhus lå. Ja, egentligt sommerhus var det vel ikke, snarere et hvidt, arkitekttegnet murstenshus, kastet som en terning på en klippeafsats. Her sidst på vinteren, hvor isen stadig lå, kunne skøjtøløberne se op mod klippeafsatsen og undre sig over det dramatiske syn, for det så næsten ud, som om huset var ved at tippe og falde i havet. Især når det sneede, og husets hvidhed blandede sig med den faldende sne, og man ikke rigtig kunne se, om det var et hus eller en luftspejling, for det var kun fra en bestemt vinkel ude fra isen, man kunne se omridset. Så forsvandt det pludselig, når skøjtøløberne var nået et par hundred meter længere frem. Peter Branting kunne godt lide at løbe på skøjter, det mindede ham om hans barndom, om en tid hvor alt forekom langt vigtigere, hvor alt syntes at have større proportioner. Han kunne også godt lide lyden af langrendsskøjterne, en slags hvinende skrig parret med den skrabende lyd mod isen. En lyd der åndede af kraft og fremadrettet bevægelse, og som efter en stund, når rytmen havde indfundet sig, lød næsten som musik.

Indimellem kunne skøjtøløberne også se Peter Branting stå ved det store panoramavindue med håndfladerne og panden trykket mod den kolde rude og stirre ud over fjorden. Han stod som forstenet eller i trance, og kun han selv vidste, hvad der var årsag til denne stilling. Så skuttede han sig, hentede en flaske spiritus og drak dygtigt for at komme "ned på bunden", som han kaldte det. Ned til et sted, hvor han følte sig skruppelløs og urimelig. Ned til et mørkt og farligt sted, som kun han selv havde adgang til, og hvor han lod sine tanker få helt frit løb, hvor skræmmende de end måtte være. Og skræmmende var de, det vidste han, og mest skræmmende var disse

nye tanker og følelser, der var dukket op for et års tid siden, og som var ved at tage livet af ham.

De sidste dage ude på isen og af og til inde i huset havde han følt sig iagttaget. Det var ikke nogen uvant følelse, og desuden var den næsten altid berettiget. Der var journalister og fotografer, der forfulgte ham, men før eller siden gav de sig til kende. Tog et billede eller konfronterede ham med et eller andet spørgsmål. Men denne gang var det som en skygge, der kun fandtes i periferien, ingen nærmede sig ham, alt foregik ud af øjenkrogen. Nogen stod på nabogrunden, en mørk skikkelse, og betragtede hans hus. Nogen passerede ham i stor afstand på skøjter, når han vandrede på isen for at tænke. Måske var det indbildning, men Peter Branting havde udviklet en sjette sans, når det gjaldt forfølgere, og han var helt sikker på, at han ikke tog fejl. Han havde dog ikke i sinde at bekymre sig om det, skønt det indgød ham en vag følelse af uro.

Peter Branting pressede speederen ned, så bilen accelererede. Den skred en smule i den bløde sne, men Branting var en øvet bilist og rettede hurtigt bilen op. Tømmermændene og angsten føltes stadig nærværende, det kostede at møde sine dæmoner, men han havde alligevel truffet den rette beslutning om, hvorledes han skulle forholde sig, og det var da altid noget. Han var træt, men det var en mental træthed, der ville forsvinde, når alt var afklaret, når krudtrøgen lagde sig.

Han kastede et hurtigt blik i bakspejlet og så en lille, rød Toyota, der havde hængt ved ham, siden han drejede ud fra sin grund. Han satte helt bevidst farten ned, og den bagvedliggende bil var tvunget til at køre uden om ham. Branting forsøgte at få et glimt af føreren, men denne havde en strikhue trukket helt ned i panden og vendte ansigtet bort, da han overhalede Brantings Mercedes. Branting fortsatte efter Toyotaen et stykke tid, men den drejede pludselig ned ad en sidevej og var så forsvundet. En halv snes kilometer senere kiggede han atter i bakspejlet, og langt bagude mente han at kunne se en lille rød bil, der kæmpede sig frem i snesjappet

på Värmdövejen omkring Fiskartorpet. Men der var mange biler på vejen ind mod byen, og i det sene eftermiddagslys begyndte alle biler at antage samme farve. Desuden var det måske noget, han havde bildt sig ind. Der var mange røde biler, der kørte denne vej. Han rettede på bakspejlet, så han så sig selv. Han syntes, poserne under øjnene var blevet mørkere, men det gjorde på den anden side hans øjne så meget lysere. Han skar en grimasse ad sit eget spejlbillede.

Peter Branting var ikke smuk på traditionel vis, hans ansigt var på en eller anden måde gammeldags, han så ud, som mænd gjorde i fyrrerne. Lidt benet i ansigtet, lidt tunge øjenlåg og smal mund. Som en fodboldmålmand eller en jernbanearbejder, som man så i de gamle nyhedsreportager. Han var stor og bredskuldret, hvilket ikke gjorde sig specielt godt på film, hvor små mænd kommer mere til deres ret, en Pacino eller en De Niro. Men han havde et par isblå øjne, der i høj grad havde været skyld i hans succes, øjne der mindede om en arktisk slædehunds. Han var ved et tilfælde blevet prøvofilmet til en rolle som politimand med psykopatiske træk. Instruktøren havde straks indset, at Peter Branting var manden til jobbet; hans kolde, næsten tomme øjne passede perfekt til rollen. Anmeldelserne var lunkne, og publikum ikke særskilt begejstrede. Hans skuespillerkarriere var måske endt der, eftersom filmen blot var endnu en politifilm mellem alle de andre. Men pludselig fik filmselskabet tyske penge ind i produktionen, og det blev besluttet, at der skulle laves endnu ti film med Peter Branting som den ondsksfulde politimand og med option på ti mere. De skulle ikke alle være biograffilm, nogle var beregnet direkte til tv, et genialt træk, eftersom den type svenske tv-film næsten altid fik en million seere, og det var jo gratis reklame for de kommende biograffilm.

Det var på det tidspunkt, han havde kontaktet Lennart Vreland, en nyetableret agent, der tidligere havde været caster på Sveriges Television, og som han havde fedtet for et par gange for at få en lille rolle her eller der. Vreland havde straks imponeret ham ved at sige, at hvis Branting én gang til

opsøgte ham og lignede en forslået drukmås, ville han personligt smide ham ud af vinduet. Det skal hertil siges, at Lennart Vreland var en syvogtres høj, halvtreds år gammel og end ikke som ung havde dyrket idræt. Men han havde en usvigelig selvtillid og en pondus, der fik de fleste til at lytte. Peter Branting opsøgte så Lennart Vreland, da han havde fået tilbudt at lave ti film for at få at vide, hvad man kunne forlange for et arbejde af den størrelse. Vreland indså straks, at Branting befandt sig i en forhandlingsposition, der kun dukker op én gang i livet. Men det sagde han ikke. Han sagde i stedet, at han nok skulle tage sig af sagen, gøre ham til stjerne og sørge for, at han altid ville tjene store penge. Peter Branting undrede sig. Lennart Vreland havde dog ikke tænkt sig at fortælle noget, før han havde Brantings underskrift på en tiårskontrakt som hans agent. Det var nu ikke lige det, Branting havde undret sig over, men det Vreland havde sagt om store penge. Hvor store?

“Lad mig sige det på den måde,” sagde Lennart Vreland og så roligt på Branting. “Om nogle år kører du i en stor Mercedes, bygger en villa i skærgården, har en ejerlejlighed i det centrale Stockholm og går i seng med alle de piger, du ser på. Hvordan lyder det?”

“Hvad skal jeg gøre til gengæld?”

“Præcis som jeg siger.”

“Og hvis jeg ikke gør det?”

Lennart Vreland lænede sig tilbage og lagde pænt sine små hænder på maven.

“Så er du død,” sagde han tonløst.

Branting fnisede. Det gjorde Lennart Vreland ikke.

Det sneede stadig tæt, og han så hverken Hammarbykanalen, som han netop passerede, eller Restaurant Fåfängen oppe på toppen af Danviksberget, da han kørte over Danvikstullbron. Alt var indsvøbt i en grå tåge. Men det passede ham udmærket. Det var som et rensende bad, men ikke bare det, det fik ham til at længes bort fra sne og sjap. Fra lugten af sure klæder og et mørke, der aldrig syntes at slippe sit greb om

byen. Facaderne var oplyste, Saltsjön kulsort og menneskene indelukkede i mørke klæder med mørke huer og hatte trukket dybt ned i panden. Alt var grimt, og sneen gjorde intet for at lette på det, da den ikke blev liggende på gader og torve, men smeltede bort og gjorde gaderne endnu mere skumle og dystre. Og væk skulle han, det havde han besluttet derude på nogle lange traveture på isen med den bidende blæst i ansigtet. Det føltes, som om han ikke magtede at bære det onde. Den hemmelighed, der kunne forekomme banal, men som havde givet ham så dybe sår. Gennem hele sit liv havde han forsøgt at drikke smerten væk, men en dag stod det ham klart, at han måtte finde andre måder at håndtere sine tvetydige følelser på. Sit sorte hul. Og han mente at have fundet løsningen. Han skulle væk, langt væk.

Peter Branting drejede af ved Slussen og kørte langs Skeppsbrokajen. Han så de gamle handelshuses gavle tårne sig op på venstre side, nitten blokke af dem langs Skeppsbron, og følte en gysen af tilfredshed ved tanken om, at det var lige bag dem, inde i mylderet af gader, kun et stenkast fra slottet og den store kirke, at han havde sin lejlighed. Det var ikke dårligt gået af en forstadsgangster, der aldrig havde fået noget forærende, men altid havde måttet kæmpe sig til hvert lille fremskridt.

Gamla Stan var den ældste bydel i Stockholm og så stadig gammel ud med de slidte murstenshuse i okker og rødt, det middelalderlige murværk og kælderhvelvingerne, de gamle kirker og de brostensbelagte gader og torve. Men kun få boede der, og Branting følte, at han tilhørte en eksklusiv og privilegeret gruppe. Gamla Stan var en murstensby, hvor husene stod tæt, og ikke meget lys trængte ned i de smalle gyder. Den havde ingen grønne lunger, enkelte træer fandtes der, men ikke mange. Både Mälaren og Saltsjön omgav Gamla Stan, og det var først, når man kom ned til vandet og kajerne, man fik overblik over bydelen og så dens storslåethed med bygninger som Kungliga Slottet og den smukke Storkyrkan, så de små gyder, der som fingre stak ind fra kajerne. Der var lige fra obskure smøger som Peder Fredags smøge og Fru Gunil-

las smøge til de mere kendte og visebesungne smøger som Mårten Trotzigs smøge eller Sven Vintappers smøge.

Peter Branting boede i Bollhusgränd, en snoet, brostensbelagt gade der strakte sig fra Slottsbacken til Köpmantorget. Han var interesseret i sin bys historie og vidste alt om Det Stockholmske Blodbad. Men hvad han ikke vidste var, at han skulle blive bydelens mest kendte drabsoffer nogen sinde.

Peter Branting kørte over Strömbron, drejede af ved Blasieholmshamnen og parkerede ud for Lennart Vrelands kontor i Hovslagargatan, en lille gade lige bag Nationalmuseet. Han var iført en sort læderjakke, sorte, stramme cowboybukser og et par kraftige motorcykelstøvler. Han kunne godt lide at stige ud af sin skinnende Mercedes og ligne en biker. Han kunne godt lide at se sjusket og nusset ud, selv om han nu var en velhavende mand. Og frem for alt kunne han godt lide at virke uintellektuel, nærmest udannet, skønt han havde læst store dele af verdenslitteraturen, set de fleste store dramaer og hørt på utallige debatter i foredragssale om alt fra Derridas poststrukturalistiske dekonstruktioner til Camille Paglias feministiske teorier. Han kunne godt lide at blive undervurderet, det var som en slags beskyttelse, og hans efterhånden landskendte, halvkriminelle forstadsimage passede derfor som hånd i handske. Han så sig om, da han steg ud af bilen, men der var ingen lille, rød bil i nærheden, og han håbede, det hele blot havde været en overdreven overfølsomhed over for forfølgere. Hans mobil summede. Han så, det var fra Freja Lind, hans kollega og elskerinde og meget mere de senere år. Han slukkede resolut for mobilen.

Lennart Vreland sad bag et stort skrivebord og gennemlæste en eller anden kontrakt. Med pennen fulgte han hvert ord, der stod skrevet på papiret, og mumlede tavst ordene for sig selv. Han så op, nikkede og fortsatte med at læse.

“Hvordan gik mødet med mr. Johnny Walker?” sagde han mellem mumlerierne.

“Det var frugtbart,” sagde Branting og lod sig falde ned i en elegant lænestol.

“Godt, så spiller du vel i aften?”

“Det tror jeg ikke.”

Lennart Vreland så op, sendte Peter Branting et forskende blik og lagde pennen fra sig.

“Hmmm,” sagde han eftertænksomt. “Du er vel klar over, hvad det indebærer?”

“Jeg har råd til det,” sagde Branting.

“Jeg mener ikke det, at du mister et par tusser på en udsolgt forestilling, men på at det nu er tredje gang, du aflyser siden premieren. Du er vel klar over, at Dramaten måske snart bliver træt af dig?”

“Så er det gensidigt.”

“Hmmm,” sagde Lennart Vreland igen og målte nu Branting opmærksomt oppefra og ned. Han så det hårde drag om munden, der tydede på, at han var anspændt. Han så, at blikket var blevet fast og kun så i én retning uden at flytte sig. Han vidste, at en dag ville sagen blive sat på spidsen, og han fornemmede, at den dag var kommet.

Han lukkede langsomt kontraktmappen i og lagde den ned i en skuffe.

“Store planer?” spurgte han roligt.

Peter Branting nikkede.

“Og jeg er ikke med i de planer?”

“Nej, Lennart. Det er du faktisk ikke.”

“Og det spiller ikke nogen rolle, at jeg siger, at uden mig var du endt i et tredjeklasses turneteater og havde måttet pendle mellem A-kassen, understøttelsen og en minimal løncheck på tilfældige tidspunkter?”

“Nej,” sagde Branting, “det spiller ingen rolle, uanset hvad du siger. Og jeg havde nok klaret mig alligevel.”

“Jeg tvivler,” sagde Lennart Vreland med overbevisning.

“Under alle omstændigheder,” sagde Branting. “Nu er det på tide, jeg kommer videre.”

“Det må være Hollywood,” sagde Lennart Vreland.

“Jeg har tavshedspligt,” sagde Branting.

Lennart Vreland brød ud i oprigtig latter.

“Så du har tænkt dig selv at ringe til aviserne denne gang,” sagde han. “Ja, hvorfor ikke? Du ved jo efterhånden, hvordan man gør. Takket være mig.”

Så blev han meget alvorlig, foldede hænderne foran sig som i bøn og slog let med dem i skrivebordet.

“Som jeg ser det, så er du gået bag ryggen af mig, hvis du har kontrakt på en storfilm i Hollywood. Det var mig, der tog det første skridt og kontaktede filmselskabet. Var det ikke Paramount? Det bliver dyrt.”

Branting tøvede, han havde fået besked på ikke at sige noget som helst til nogen, men han kunne ikke bare stoppe her. Han ville se Vrelands minespil.

“Der er en advokat derovre, der tager sig af det hele nu, og han siger, det ikke bliver særlig dyrt.”

“Og det tror du på?”

Branting blev et kort øjeblik usikker, men trak så på skuldrene.

“Så kan jeg fortælle dig,” sagde Lennart Vreland, “at det, din advokat mener, er, at det ikke bliver dyrt for ham. Men for dig.”

“Lad os nu ikke blive uvenner, Lennart. Vi har jo haft det sjovt sammen.”

“Dyrt,” sagde Lennart Vreland koldt. “Man går ikke bag min ryg, og man bryder ikke en kontrakt med mig.”

“Nu er du i hvert fald orienteret. Og tro ikke, at jeg ikke tænkte på dig, da det her dukkede op. Men jeg indså, at jeg måtte have en international agent, når det gjaldt min fortsatte fremtid. Du er for ... provinsiel. Se på dig selv. Du havde ikke holdt en dag i Hollywood.”

Lennart Vreland syntes ikke at have hørt fornærmelsen. Han sad som i sine egne tanker. Det ophidsede Peter Branting, og han rejste sig i sin fulde højde og gik frem og støttede hænderne mod skrivebordet, så hans ansigt kun var nogle centimeter fra Lennart Vrelands.

“Og på en vis måde skal det blive dejligt at slippe for dit formynderi,” sagde han.

“Det lød indstuderet,” sagde Lennart Vreland uden at blinke. “Var det den replik, du øvede dig på ude i dit smukke hus?”

Han smilede, men smilet var kun en grimasse.

“Som jeg skaffede dig,” fortsatte han. “Stod du foran spejlet og gentog de ord igen og igen og forsøgte at se beslutsom ud?”

Vreland rynkede panden.

“Eller øvede du dig foran Freja? Pustede dig op som en hanekylling?”

“Get real,” sagde Branting og rettede sig op.

“Dyrt,” sagde Lennart Vreland og slog atter de foldede hænder i skrivebordet.

“Penge er ikke alt,” sagde Branting og så på Lennart Vreland med sine isblå øjne.

Vrelands blik veg ikke, han fortsatte blot med at se alvorligt på ham.

“Vi har et firma sammen, Peter. At afvikle det kommer til at skade os begge.”

“Jeg har bedt amerikanerne om at kigge det igennem. Jeg vil bede dig sende regnskabet over til dem.”

Lennart Vreland så takefuldt på ham.

“Nu får vi se.”

“Nej, det gør vi ikke. Du gør det bare.”

“Du forstår ikke helt, Peter. Det er ikke bare noget, man sådan gør. Det er forretningshemmeligheder, der er vigtige oplysninger til skattemyndigheder og andre, som kun kommer dig og mig ved.”

“Jeg vil have, at de gennemgår vores firma, Lennart. Og jeg ejer det.”

“En del af det,” sagde Vreland. “Og som jeg sagde. Vi får se.”

Han holdt en kunstpause.

“Og som jeg altid har sagt til dig. Når man gør noget, får det altid konsekvenser.”

“Ja, du og dine konsekvenser,” sagde Branting letsindigt, vendte sig og forlod kontoret.

“Konsekvenser,” gentog Lennart Vreland og stirrede længe ud i den tomme luft.

Branting kørte derfra for at fortsætte mod Dramaten. Skumringen var drattet ned som tungen på en hund med åndenød og virkede lillaagtig, da den sænkede sig over Nybroviken. Lennart Vreland var et afsluttet kapitel, og han var tvunget til at skille sig af med ham, nu hvor tredje fase i hans karrieres tretrinsraket skulle fyres af og bringe ham i fart ind i den eksklusive storfilms stratosfære. Et sted hvor kun de rigtig store og udvalgte kom i kredsløb. Og han var en af dem, det vidste han med sikkerhed. Det beviste kontrakten, han opbevarede i sit pengeskab ude på Värmdö. Han frøs en smule og besluttede at gå ind på Teatergrillen og få en kop kaffe, før han fortsatte til Dramaten.

KAPITEL 2

Kommissær Axel Hake parkerede sin rustne Citroën ved hundegården. Den virkede tom. Sneen var tidligere faldet fra en blytung himmel og havde måske tvunget hundene ind et eller andet sted. De vilde roser og muldebærbusken, der stod ved det forfaldne hus, var tynget af sne. Netop som han var ved at stige ud af bilen, kom to hunde farende rundt om hjørnet af hans søster Julias dyrlægeklinik og begyndte at gø. Hake blev siddende i bilen og rullede vinduet en smule ned.

“Julia,” råbte han højt, men hundenes gøen overdøvede ham.

De hoppede op ad bildøren mod ruden.

“Julia,” skreg han igen og så i det samme sin søster komme ud af huset og hen mod ham med en hvalp i favnen. Hun var iført cowboybukser og en lang læderfrakke. Hun var stor, med kraftigt, pjusket hår, men hun bevægede sig forbløffende smidigt. Lidt vuggende i gangen, næsten som en bokser der selvsikkert går frem mod sin modstander.

“Det er bare Dusk og Remy. De gør ikke noget.”

“Det ved jeg godt, men jeg har pænt tøj på, og jeg vil ikke have hundehår på tøjet. Jeg skal ud til middag.”

Først nu bemærkede Julia Hake, at hendes bror var i mørkeblå habit, hvid skjorte og bordeauxfarvet slips. Hun kaldte hundene til sig med skarp stemme, og de fjernede sig fra bilen og stillede sig ved siden af hende. Axel Hake åbnede døren, greb fat om sin stok og stavrede ud af bilen. Julia vurderede hans balance, den så ud til at være i orden. Hendes bror var blevet skudt i knæskallen for flere år siden, og lægen, der havde opereret ham, havde klokket slemt i det, så han var tvunget til at bruge stok, skønt han ikke var fyldt fyrré år. Men nu syntes hun, han så næsten majestætisk ud i sit jakkesæt og med sit kortklippede hår, de brede skuldre og stokken. Han havde brækket næsen på en gyngé, da han gik i femte klasse, hvilket fik hans ansigt til at se unødigt brutalt ud. Axel

Hake gik om til bagsmækken og tog en karton rødvin frem, noget han med jævne mellemrum leverede til sin søster. Det var en slags ritual. Hun havde sikkert kunnet arrangere det på anden vis, men Axel Hake ville godt besøge hende indimellem. At hun boede alene på sin dyreklinik i Tullingeskovene langt uden for lands lov og ret, var en stadig kilde til nervøsitet i Axel Hakes liv. Hans søster havde en svaghed for ustabile mænd, hun betragtede dem på samme måde som de andre dyr, hun havde på klinikken. De var ganske enkelt på rekreation hos hende. Axel Hake havde en anden opfattelse, og derfor kiggede han forbi mindst en gang om ugen for at se, hvordan Julia Hake havde det.

“Du havde da ikke behøvet komme i dag, hvis du skal ud til middag.”

“Jeg havde lidt tid til overs inden middagen,” sagde Hake.

Julia Hake havde sat hundehvalpen ned og hjalp sin bror med vinkartonen. Hun gik foran ind i huset med hvalpen vimsende om fødderne. Herinde var alt et kaotisk rod, og køkkenbordet flød med aviser, bøger, gamle stykker smørrebrød, tre kaffekopper og to vinglas. Der var en smule vin tilbage i det ene. Julia satte sig tungt, drak en tår af vinen og tog et stykke mad med noget, der lignede gammel leverpostej. Men det kunne lige så godt være noget andet, det var ikke til at afgøre.

“Hvor skal du hen?” spurgte hun.

“Til middag hos Hannas mor.”

“Hende overklassekokken? Hende der ikke synes, du er fin nok?”

“Netop.”

“Er du nervøs? Kom du herud for at samle lidt mod hos storesøster?”

Hake trak på skuldrene.

“Hvad synes du? Ser jeg præsentabel ud?”

Julia Hake betragtede sin bror.

“Du bliver aldrig god nok til hende. Hverken med eller uden hvid skjorte.”

Hun tog en bid af maden, skar en grimasse og smed den på gulvet, hvor hvalpen straks gulfede den i sig. Hun tog en

anden mad med lige så tvivlsomt pålæg. Denne gang lignede det gammel torskerogn.

“Jeg har lovet det,” sagde han. “Og Siri kommer med. Det letter måske lidt på stemningen.”

Julia Hake smilede skadefro, tog en bid af maden og hurtigt en mere.

Pludselig syntes Axel Hake, at han hørte nogen liste forsigtigt rundt uden for huset. Han lyttede efter, men Julia hørte tilsyneladende ikke noget.

“Har du flere dyr gående løst?”

“Nej.”

Han rejste sig, greb stokken og humpede hurtigt ud af hoveddøren. Han så sig om i vintermørket, og dér ved hus-hjørnet stod en fremmed, mager mand med skægstubbe og kiggede ind gennem vinduet. Han var iført en stor vams og strikhue og havde noget i hånden, noget der blinkede. Hake humpede hurtigt hen mod manden, som først fik øje på Hake, da han var nogle få meter fra ham. Han udstødte et grynt og satte af sted mod skovbrynet. Axel Hake luntede efter så hurtigt, han kunne, med et beslutsomt udtryk i ansigtet.

“Stands!” råbte han.

Mandens sko var tynde og glatte, og da han ville sætte farten op ind i skoven, gled han, forsøgte at genvinde balancen, men faldt hovedkulds om i sneen. Han prøvede fortvivlet at komme på benene igen, men da havde Hake allerede indhentet ham og kastede sig over ham, så de rullede rundt i snesjappet. Han slog manden hårdt i ansigtet. Denne hvæsedede på et fremmed sprog og forsøgte at komme fri. Hake fik fat om hans håndled og vred det om, indtil manden skreg af smerte. Tingesten, han havde haft i hånden, faldt ned i sneen. Han tog kvælertag på manden og skulle til at slå ham igen, da han hørte Julias råb.

“Hold op, Axel! Det er Reza.”

Hun nåede hen til Hake og trak ham væk fra manden.

“Der er ikke noget at være bange for, Reza,” sagde Julia blidt. “Det er bare min bror. Han er politimand.”

Ved ordet politimand sparkede manden skoene af sig med

en hurtig bevægelse, rejste sig og satte af sted i fuld fart ind i skoven.

“Satans!” sagde Julia og så efter ham.

Axel Hake rejste sig og forsøgte at børste sit jakkesæt og skjorten ren. Men han var håbløst smurt ind i gårdspladsens blanding af snesjap og mudder.

“Hvordan går det, Axel?” spurgte Julia blidt. “Hvordan har knæet det?”

Axel Hake lukkede øjnene og talte til tredive, før han åbnede dem igen. Han ledte efter den ting, han havde vredet ud af mandens hånd. Det var en nøgle. Han så skarpt på sin søster og rakte hende nøglen.

“Hvad er det her?”

Julia krympede sig en anelse.

“Jeg gav ham den,” sagde hun. “Hvis jeg nu ikke var her, og han ville ind og vente på mig. Han kan jo ikke stå udenfor og fryse.”

“Måske skulle vi tage det fra begyndelsen.”

Reza, sagde Julia Hake, var hendes nyeste elsker. Han var fra Irak. Hun var gået med til at tage mod torturramte indvandrere, der som en slags terapi fik lov at omgås dyrene på klinikken. Kæle med dem, gå rundt med dem og hjælpe til med forskellige medicinske behandlinger. En af patienterne hed Reza, og han var selv kommet tilbage med bussen et par dage senere. Han havde bare stået ovre i skovbrynet som en fremmed fugl i sin store vams og strikhue og kigget over mod huset. Han havde ikke sagt noget, før Julia kom ud, tog ham i hånden og førte ham med ind og bød på kaffe. Dagen efter stod han der igen, og nu begyndte Julia at blive rigtig interesseret i ham.

“Jamen, for helvede da,” sagde Hake. “Det er jo krigsskadede mennesker, de har frygtelige traumer, som der skal professionelle til at behandle og ikke en almindelig dyrlæge.”

“Jeg tror nu nok, jeg kan gøre en indsats,” sagde Julia såret.

“Okay,” sagde Hake. “Men behøver du gå i seng med ham?”

Julia Hake så hårdt på ham.

“Når jeg ikke spørger til Hannas og dit sexliv, så spørger du ikke til mit. Okay?”

Hanna Sergel var Axel Hakes "kæreste". De havde et barn sammen, Siri, og var et par, men de boede ikke sammen. Hans søster havde aldrig rigtig brudt sig om sin brors store kærlighed, men var så totalt forelsket i niecen Siri, at hun tilgav Hake hans valg af kvinde.

"Bliver du slet ikke bange?"

"For hvad dog? En stakkels, knækket fyr?"

Hun fnøs højlydt.

"Men Reza er måske ikke bare selv blevet udsat for overgreb, måske har han selv begået den slags. Han kommer fra en krigshærget zone, hvor der gælder helt andre spilleregler end her i vores civilisation."

"Så er det jo på tide, han lærer lidt om vores fine civilisation, hvor min bror er drabsefterforsker," sagde Julia ironisk.

Axel Hake så ned ad sit ødelagte jakkesæt. Han kunne ikke nå hjem og skifte.

"Har du noget tøj her i min størrelse?"

Julia rystede på hovedet, men så lyste hun op.

"Reza efterlod engang en brandgul fleecejakke. Den kan du sikkert passe."

Axel Hake sukkede dybt.

"Så du, da han fes af ind i skoven på strømpefødder?" sagde Julia Hake og fnisede voldsomt.

Kungliga Dramatiska Teatern ligger ved Nybroplan i Stockholm. Det blev bygget i 1908 i jugendstil, og projektet blev finansieret ved et pengelotteri. Indtægterne fra dette lotteri oversteg langt forventningerne, så der blev ikke sparet på udsmykningen. Facaden er af hvid Ekenbergmarmor, og i den store foyer brugte man hvid, sortåret marmor fra Grækenland. Billedhuggeren Carl Miller fik til opgave at tegne de otte kolonner, der bærer indgangsportalen, og også andre kendte kunstnere fik lov at stå for udsmykningen, deriblandt prins Eugen. Dramaten havde høj status.

Peter Branting gik ind af sceneindgangen og tog elevatoren op til chefkontoret, hvor Mattias Greger Blom residerede. Han bankede på døren og åbnede den uden at vente på svar.

Derinde sad teaterchef Blom med en gæst foran sig. Det var instruktøren Christian Bengt.

Mattias Greger Blom så på Branting i døren.

“Fem minutter,” sagde Blom.

Branting tøvede, så lukkede han døren efter først at have kigget en anelse granskende på Christian Bengt. Denne smilende en smule hånlige til ham, hvilket ikke var den reaktion, Branting havde forventet, men denne dag var ikke som andre dage, så derfor kunne alt ske.

Fem minutter senere blev døren åbnet, og Christian Bengt kom ud. Han var en mager mand i tresårsalderen med mørkblondt, kraftigt hår, som var temmelig langt. Han var elegant klædt i en blygrå, stram overfrakke, en Yamamoto-skjorte med meget små kraveflipper og et par slangeskindstøvler. Tøjet fik ham til at ligne en hip advokat fra New York og ikke en overvintret hippie, der havde glemt at blive klippet.

“Hej,” sagde Christian Bengt, da han gik forbi Branting. “Hvordan går det?”

Branting nikkede bare og trådte ind i teaterchefens kontor. Skide snob, tænkte han. En spankulerende hane uden gal. Overspændt og prætentios. Kritikernes yndling. Og han fattede ikke, hvorfor han skulle se så glad ud. Branting havde aldrig kunnet fordrage ham og indimellem været direkte fjendtlig over for ham, men Christian Bengt så glad ud, og det var år siden, han havde hilst på Branting. Nej, alt var anderledes i dag.

Branting kom ind i et stort, smukt lokale med møbler, der var en blanding af moderne og klassisk. Der stod friske blomster i to vaser, en ved gæstebordet og en på teaterchefens mahogniskrivebord. I det ene hjørne hang et portræt af Strindberg. Mattias Greger Blom stod ved vinduet og så ud på det tiltagende snevejr. Rundt om lønnetræerne i Berzeli Park flagrede snefnuggene, rundt og rundt, forsvandt så et kort øjeblik for derefter at dukke op igen og fortsætte deres dans rundt om de prægtige træer. Han vendte sig ikke om, før han hørte Peter Branting slå sig ned i en af gæstestolene.

“Og hvad fanden har du så gang i?” sagde Mattias Greger

Blom og vendte sig med en dramatisk bevægelse. "Du sagde i telefonen, at du ikke havde tænkt dig at spille i dag."

Branting iagttog teaterchefen. Han havde mørkt, kortklippet gråsprængt hår og briller med designerstel. Han var middelhøj, iført fløjlsjakke og grå polotrøje. Han havde tynd hud, hvilket gjorde, at han så rødmosset ud, næsten som havde han varme i kinderne. Branting havde aldrig brudt sig om ham. Til forskel fra Lennart Vreland, som han indimellem kunne nære en slags respekt for, opfattede han denne mand som en opblæst nar. En kulturkræmmer der kun skelede til sit eget bedste. Mattias Greger Blom var også instruktør, og slet ikke ueffen, det var ham, der havde sat Shakespeares *Macbeth* op med Peter Branting i hovedrollen. Ikke desto mindre var han en skide kulturkræmmer med helt tomme hylder.

"Tja," sagde Branting roligt. "Hvad har jeg egentlig gang i?"

"Det her kan du altså ikke gøre, det kan du vel indse? Er det nu sprutten igen?"

Rygtet om Peter Brantings drukkenskab var stærkt overdrevet og noget, som Vreland engang havde lanceret som et led i den *enfant terrible*-myte, der skulle bygges op omkring Branting. Men Branting havde ikke forsømt en forestilling på Dramaten på grund af spiritus i over seks år. De to gange tidligere på året, hvor han havde meldt afbud, var da han i al hemmelighed var fløjet til Los Angeles for at møde sine nye arbejdsgivere. Han havde ringet og sagt, han var forkølet, hvilket ingen havde troet på. At han drak en del i sin fritid, var en helt anden sag. Og drak, det gjorde han, selv om han ikke kunne tåle det.

"Nej," svarede Branting. "Det er ikke det."

"Hvad er det så?"

Mattias Greger Bloms dialekt stammede fra Malmöområdet og havde noget skurrende og afsnuppet over sig, især når han var irriteret. Og det var han nu.

"Jeg holder op," sagde Branting.

"Holder op?"

Mattias Greger Blom var ikke med.

"Jeg holder op, siger op, stopper. Er du med?"

"Nej."

“Hvad hedder det så på skånsk?”

“Du skal ikke prøve at være morsom. Jeg forstår ordene, men på det her teater holder man ikke op, medmindre jeg siger det. Du har kontrakt til den femtende maj, og alle forestillinger er udsolgt. Du kan ikke holde op.”

Peter Branting så på Mattias Greger Blom med sit berømte psykopatblik.

“Blom,” sagde han, rejste sig op og vadede hen til teaterchefen, der stadig stod ved vinduet. Han lagde en tung hånd på dennes skulder.

Mattias Greger Blom afskyede, når nogen rørte ved ham, og trådte et skridt tilbage. Peter Branting lod sin hånd ligge og masserede skulderen en anelse.

“Slip mig,” udbrød teaterchefen. “Slip mig, for helvede!”

“Nu skal jeg sige dig noget, Blom,” sagde Branting og klemte hårdt om skulderen med sine stærke fingre. “Jeg siger op med øjeblikkelig varsel. Forstået?”

Mattias Greger Blom forsøgte atter at vride sig ud af det jernhårde greb om skulderen, men det afstedkom blot yderligere smerte.

“Og hvis du ikke bagtaler mig til pressen,” sagde Branting, “så skal jeg nok til gengæld lade være med at sige noget om dig og Dramaten.”

Han smilede koldblodigt.

“Og heller ikke noget om, hvilken elendig chef du er, eller hvilket lorteteater det her er. Og hvilke røvsyge instruktører du benytter dig af.”

Han så hen mod døren, som Christian Bengt netop var gået ud af. Han pegede hen på den.

“Sådan nogen som ham.”

“Det er kun dig, der ikke kan lide ham.”

“Du har da for helvede ikke tænkt dig at ansætte ham igen?”

“Det skal du slet ikke blande dig i,” sagde Blom.

Han så arrigt på Branting.

“Har du tænkt på de andre i truppen, hvis du holder op? Vi bliver måske nødt til at aflyse forestillingen, hvis du ikke er med.”

Peter Branting slap Mattias Greger Bloms skulder og nikkede medgørligt.

“Jeg skal nok snakke med dem.”

“Nej, jeg går ned i sminkerummet og gør det først. Det er min pligt som teaterchef at informere personalet.”

“Nej, jeg gør det,” sagde Branting nonchalant.

Han så ned på sine motorcykelstøvler, der havde efterladt to store fugtpletter på det hvide tæppe. Det har du sgu godt af, din knold, tænkte han.

“Men hvad fanden går der egentlig af dig, Peter? Hvorfor stikker du af nu, hvor alle forestillingerne er udsolgt?”

“Hollywood,” sagde Branting. “Jeg ved godt, du er for fin til film, men det er jeg ikke.”

Mattias Greger Blom fnøs. Han afskyede filmverdenen. Den gav skuespillerne et økonomisk overtag over for teatrene. De blev betalt godt og kunne sige nej til roller, hvilket de ikke ville have gjort, hvis deres indtægter afhang af teatrene.

“Hvad gør vi så med kontrakten?” sagde Blom. “Du gør dig jo skyldig i kontraktbrud.”

“Det var dog fandens til ståhej om kontraktbrud,” sagde Peter Branting. “Det ordner sig på en eller anden måde. I skal jo sætte *Hamlet* op næste år. Den rolle ville passe mig.”

Mattias Greger Blom så tomt på ham.

“Du kommer aldrig til at arbejde her igen, det er du vel klar over?”

Peter Branting smilede og gik hen mod døren. Han vidste, at han trak dobbelt så mange tilskuere som alle andre skuespillere. Og at der ikke fandtes en teaterchef i verden, der kunne se bort fra det. End ikke Blom.

Mattias Greger Blom så i sin kalender. Han havde endnu et møde i løbet af dagen, og det ville blive betydeligt mere behageligt end det med Branting. Han gik ud på sit toilet og så sig i spejlet. Han tog brillerne af, skyllede dem og tørrede dem metodisk, inden han atter tog dem på. “Power is sexy” havde Kissinger sagt. Han håbede, det passede.